Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς καρπαχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Φεβρουαρίου 1895 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 5

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ·

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 25]

Ἀλλὰ τίς ἦτο ὁ ἀγοραστής; Ἀνήρ; γυνή; Ἐκ μὲν τοῦ βαδίσματος καὶ τοῦ ἀγενείου προσώπου ἐφαίνετο γυνὴ ὡς πεντηκοντοῦτις· ἐκ δὲ τῆς ἐνδυμασίας, ἀποτελουμένης ἐκ βλούζης καὶ περισκελίδος, ἐκ πίλου δερματίνου ὡς τῶν ἡνιόχων τῶν λεωφορείων, ὡς καὶ ἐκ τῆς βραχείας μαύρης καπνοσύριγγος, ἣν εἶχεν ἀείποτ' ἐν τῷ στόματι, ἐφαίνετο ἀνήρ. Ἀλλ' ὁ τρόπος μάλιστα τοῦ ἀγοραστοῦ ἦτο ἄξιος προσοχῆς ὡς πρὸς τὴν ἀνησυχίαν τῆς Πετρίνας, οὐδὲν τραχὺ εἶχεν οὐδὲ κακότροπον.

Εἰσῆλθον εἰς μικράν τινα ὁδὸν ὁ Ἀλατόσπυρος καὶ ἡ Ἀνδρογυναῖκα καὶ ἐστάθησαν πρὸ οἰνοπωλείου. Ἐπὶ τραπεζίου τοῦ πεζοδρομίου ἐκομίσθη μία φιάλη μετὰ δύο ποτηρίων, ἡ δὲ Πετρίνα ἵστατο ἐν τῇ ὁδῷ ἔμπροσθεν αὐτῶν κρατοῦσα τὸν ὄνον της.

«Τώρα θὰ ἰδῇς ἂν εἶνε κατεργάρης», εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος προτείνων τὸ ποτήριόν του πλῆρες.

Πάραυτα ὁ Παλληκαρᾶς ἐξήπλωσε τὸν τράχηλόν του καὶ διὰ τῶν λεπτῶν χειλέων του εἰσέπνευσε τὸ ἥμισυ τοῦ ποτηρίου, ἡ δὲ Πετρίνα δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

«Ἐ! τί σου λέει!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἀλατόσπυρος θριαμβεύων.

Ἀλλ' ἡ Ρουκερὴ δὲν συνεμερίσθη τὴν εὐαρέσκειαν ταύτην καὶ εἶπε·

«Δέν τον χρειάζομαι νὰ μου πίνῃ τὸ κρασί μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ σύρῃ τὸ κάρρο μου καὶ τὰ δέρματα τῶν κουνελιῶν.

— Ἀφ' οὗ σου εἶπα ὅτι πως ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ζεμένος 'ς ἁμάξι.

— Τότε ἀλλάζει.»

«Μοῦ δίνεις ἕνα φλυτζάνι ζωμὸ γιὰ τὴν ἄρρωστή μας;» (Σελ.34,στήλ.γ')

Καὶ ἡ ἐξέτασις τοῦ Παλληκαρᾶ ἤρχισε καταλεπτῶς καὶ μετὰ προσοχῆς· μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἡ Ρουκερὴ ἠρώτησε τὴν Πετρίναν πόσον ἤθελε νὰ τον πωλήσῃ. Ἡ τιμὴ ἦν ἡ Πετρίνα εἶχε προορίσῃ μετὰ τοῦ Ἀλατοσπύρου ἦτο ἑκατὸ φράγκα, καὶ τόσα εἶπε πρὸς τὴν Ρουκερήν.

Ἀλλ' ἡ Ρουκερὴ ἀνεκραύγασεν: «Ἑκατὸ φράγκα ἕνας γαΐδαρος χωρὶς ἐγγύησι! Μὰ εἶνε ντροπή! Εἴκοσι φράγκα εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ἀξία του, καὶ πάλιν...

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος μετὰ μακρὰν συζήτησιν, θά τον πᾶμε 'ς τὸ γαϊδουροπάζαρο.»

Ἡ Πετρίνα ἀνέπνευσε, διότι σκεπτομένη ὅτι θὰ λάβῃ μόνον εἴκοσι φράγκα, εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἀθυμίας. Τί θὰ ἦσαν εἴκοσι φράγκα ἐν τῇ ἀνεχείᾳ των, ἐν ᾧ ἑκατὸν δὲν θὰ ἤρκουν κἂν εἰς τὰς κατεπειγούσας αὐτῶν χρείας.

«Δῆλα δὴ ἂν θελήσῃ νὰ 'μπῇ τώρα», εἶπεν ἡ Ρουκερή.

Μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τῆς ἀγορᾶς ἠκολούθησε τὴν κυρίαν του πειθήνιος· ἀλλ' ὅτε ἔφθασαν ἐκεῖ, ἐστάθη· καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐπέμενεν ὁμιλοῦσα καὶ ἐλκουσα αὐτόν, ἐξηπλώθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

«Παλληκαρᾶ, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Πετρίνα θρηνῳδοῦσα, Παλληκαρᾶ μου!»

Ἀλλ' ἐκεῖνος ὑπεκρίνετο τὸν νεκρὸν οὐδὲν ἀκούων.

Ἐκ νέου συνηθροίσθησαν πέριξ αὐτῶν ἀστεϊζόμενοι.

«Βάλ' του φωτιὰ 'ς τὴν οὐρά, εἶπε φωνή τις.

— Καὶ θὰ τον πουλήσῃς ἔτσι μιὰ χαρά, εἶπεν ἑτέρα τις.

— Βάρα του!»

Ὁ Ἀλατόσπυρος ἦτο μανιώδης, ἡ δὲ Πετρίνα ἄπελπις.

«Βλέπετε πῶς δὲ θὰ 'μπῇ, εἶπεν ἡ Ρουκερή, δίνω τριάντα φράγκα· ἀπὸ τὴν πονηριά του φαίνεται πῶς εἶνε καλὸ

πράγμα. 'Ε, θά τα πάρετε ἢ ν' ἀγοράσω κανένα ἄλλο;

Ὁ Ἀλατόσπυρος συνεβούλευσε τὴν Πετρίναν διὰ βλέμματος νεύων ταυτοχρόνως ὅτι ὤφειλε νὰ συναινέσῃ. Ἐν τούτοις ἐκείνη ἵστατο ὡς παράλυτος βλέπουσα τὰς ἐλπίδας της διαψευδομένας καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ, ὅτε ἀστυφύλαξ ἐλθὼν τῇ εἶπε τραχέως νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ὁδόν.

«Ἢ ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω, μὴ μένεις ἐδῶ!»

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, διότι ὁ Παλληκαρᾶς δὲν ἤθελεν, ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐκεῖνος δὲ εὐθὺς ὡς ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἤθελον νὰ εἰσέλθωσιν ἀνηγέρθη καὶ τὴν ἠκολούθησε μετὰ πάσης εὐπειθείας καὶ σείων τὰ ὦτα εὐαρέστως.

«Τώρα, εἶπεν ἡ Ῥουκερή, ἀφ' οὗ ἐμέτρησε τριάκοντα φράγκα εἰς τὴν χεῖρα τῆς Πετρίνας, πρέπει νά μου φέρετε τοῦτον ἐδῶ τὸν κύριον 'ς τὸ σπίτι μου, γιατί θαρρῶ πως ἀρχίζω νά τον γνωρίζω· δέν το ἔχει τίποτα νὰ μὴ θέλῃ νά μ' ἀκολουθήσῃ· δὲν εἶνε μακριὰ ἀπὸ 'δῶ.»

Ἀλλ' ὁ Ἀλατόσπυρος τὴν πρότασιν ταύτην ἀκούσας ἐδήλωσεν, ὅτι αὐτὸς δὲν θά τους συνοδεύσῃ, διότι εἶνε πολὺ μακριά. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν Πετρίναν:

«Πήγαινε σὺ μὲ τὴν κυρίαν καὶ μὴ ἀπελπίζεσαι, δὲν θὰ περάσῃ κακὰ μαζί της ὁ γάϊδαρός σου, εἶνε καλὴ γυναῖκα.

— Καὶ πῶς νὰ εὕρω ἔπειτα τὸν δρόμον;»

Τῇ εἶπον τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ὤφειλε νὰ λάβῃ, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μάνδραν.

Ἡ κατοικία τῆς Ῥουκερῆς δὲν ἀπεῖχε πολύ, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔφθασαν ἔμπροσθεν σωροῦ οἰκίσκων, οἵτινες ὡμοίαζον πρὸς τοὺς τῆς μάνδρας τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ εἶχεν ἔλθῃ, καὶ ἡ Πετρίνα, ἀφ' οὗ προσέδεσε τὸν ὄνον ἔν τινι μικρῷ στάβλῳ, κατεφίλησεν αὐτὸν καταβρέχουσα τὴν κεφαλήν του διὰ τῶν δακρύων της.

«Δὲν θὰ κακοπερνᾷ, σοῦ το ὑπόσχομαι, εἶπεν ἡ Ῥουκερή.

— Δὲν εἰξεύρετε πῶς μ' ἀγαποῦσε καὶ τον ἀγαποῦσα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τί θὰ ἔκαμνον διὰ τῶν τριάκοντα φράγκων ἐν ᾧ ἐπὶ ἑκατὸν εἶχον προϋπολογήσῃ;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἐβασάνιζεν ἡ Πετρίνα καθ' ὁδὸν ἐπανερχομένη ἐκ τῆς κατοικίας τῆς Ῥουκερῆς εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατοσπύρου· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἀπαντήσεις εὐπαραδέκτους· ὅθεν, ὅτε ἐνεχείρισεν εἰς τὴν μητέρα της τὰ χρήματα, δὲν εἴξευρεν εἰς τί πρῶτον θὰ διατεθῶσι καὶ πῶς.

Ἡ μήτηρ εὐθὺς ἀπεφάσισε περὶ τούτου.

«Πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν, εἶπε, καὶ τώρα ἀμέσως εἰς Μαρωκούρ.

— Εἶσθε τόσον καλά;

— Ὀφείλω νὰ εἶμαι. Διότι πάρα πολὺ ἐπερειμείναμεν ἐλπίζουσαι ἀνάρρωσιν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ ἔλθῃ.... ἐδῶ μέσα. Καὶ ἐν τούτοις οἱ πόροι μας ἐξηντλήθησαν, ὡς θὰ ἐξηντλοῦντο καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μας ἐπρομήθευσεν ἡ πώλησις τοῦ καϊμένου μας τοῦ Παλληκαρᾶ. Καὶ ἐγὼ θὰ ἤθελον νὰ μή μας ἴδουν εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κατάστασιν, ἀλλ' ἴσως ὅσον ἡ δυστυχία μας θὰ εἶνε ἀξιοθρήνητος τόσον θὰ κινήσῃ τὴν συμπάθειαν. Πρέπει, πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν.

— Σήμερον;

— Σήμερον εἶνε πολὺ ἀργά, διότι θὰ φθάσωμεν νύκτα χωρὶς νὰ εἰξεύρωμεν ποῦ νὰ ὑπάγωμεν, ἀλλ' αὔριον τὸ πρωΐ. Ἀπόψε προσπάθησε νὰ μάθῃς πότε φεύγει ὁ σιδηρόδρομος καὶ τὰς τιμὰς τῶν θέσεων.»

Ἡ Πετρίνα ἀμηχανοῦσα συνεβουλεύθη τὸν Ἀλατόσπυρον, ὅστις τῇ εἶπε νὰ ἀναζητήσῃ εἰς τοὺς σωροὺς τῶν χαρτίων καὶ θὰ εὕρισκε βεβαίως ὁδηγόν τινα τῶν σιδηροδρόμων, ὅπερ θὰ ἦτο εὐκολώτερον καὶ ἧττον κοπιῶδες ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὅστις ἦτο πολὺ μακράν. Ἀνεῦρε τὸ ζητούμενον φυλλάδιον καὶ εἶδεν ὅτι τὸ πρωΐ ἀναχωροῦσι δύο ἀμαξοστοιχίαι, ἡ μὲν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ, ἡ δὲ τῇ δεκάτῃ, τῆς δὲ τρίτης θέσεως τιμὴ ἦτο φράγκα ἐννέα καὶ εἴκοσι πέντε.

«Θὰ ἀναχωρήσωμεν μὲ τῶν δέκα, εἶπεν ἡ μήτηρ, καὶ θὰ πάρωμεν μίαν ἅμαξαν, διότι δὲν θὰ εἰμπορέσω βέβαια νὰ 'πάγω πεζὴ εἰς τὸν σταθμὸν ἀφ' οὗ εἶνε μακράν. Ὡς τὴν ἅμαξαν θὰ ἔχω δύναμιν νὰ περιπατήσω.»

Ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε.

Ὅτε δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἠθέλησε, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς κόρης της νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἅμαξαν, ἡν ἡ Πετρίνα εἶχε προσκαλέσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰ καὶ ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μακρὰ ἀπὸ τοῦ δωματίου εἰς τὴν ὁδόν. Ἐλιποθύμησε καὶ ἂν μὴ ἔσπευδεν ἡ Πετρίνα νὰ την κρατήσῃ ἤθελε πέσῃ.

«Θὰ ἀναλάβω, εἶπεν ἀσθενῶς, μὴ ἀνησυχῆς, θὰ περάσῃ.»

Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε· καὶ ἐδέησε νὰ φέρῃ ἡ Μαρκησία, ἥτις τας ἔβλεπεν ἀπερχομένας, κάθισμα. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ. Καθημένη κατελήφθη ὑπὸ συγκοπῆς, ἡ ἀναπνοὴ ἔπαυσε καὶ ἡ φωνὴ ἐξέλιπε.

«Ἔπρεπε νὰ την 'ξαπλώσωμε, εἶπεν ἡ Μαρκησία, καὶ νὰ την τρίψωμε. Δὲν εἶνε τίποτα, κόρη μου, μὴ φοβᾶσαι. Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὸν Κυπρῖνο καὶ οἱ δυό μας θὰ την σηκώσωμε καὶ θὰ πᾶμε 'ς τὸ δωμάτιό σας. Δὲν 'μπορεῖτε νὰ φύγετε... τώρα εὐθύς.»

Ἦτο γυνὴ πεπειραμένη ἡ Μαρκησία· σχεδὸν εὐθὺς ὡς ἐξηπλώθη ἡ ἄρρωστος, ἡ καρδία ἐπανέλαβε τὰς κινήσεις της καὶ ἡ ἀναπνοὴ ἀποκατέστη· ἀλλὰ μετά τινα ὥραν θελήσασα νὰ καθίσῃ ἔπαθε νέαν λιποθυμίαν.

«Βλέπετέ πως πρέπει νὰ μένετε πλαγιασμένη, εἶπεν ἡ Μαρκησία ἐπιτακτικῶς πως, θὰ φύγετε αὔριον καὶ τώρα ἀμέσως θὰ πίῃτε ἕνα φλυτζάνι ζωμὸν που θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν Κυπρῖνο. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐλάττωμα τοῦ βωβοῦ αὐτοῦ, ὁ ζωμός, ὅπως εἶνε τὸ κρασὶ τοῦ κυρίου νοικοκύρη μας. Χειμῶνα καλοκαίρι σηκώνεται 'ς τὴς πέντε τὸ πρωὶ καὶ στήνει τὸ τσουκάλι του, καὶ τί περίφημο ζωμὸ που κάνει! Λίγοι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει τρώγουν σὰν καὶ αὐτόν.»

Καὶ οὐδόλως ἀναμένουσ' ἀπάντησιν εἰσῆλθεν εἰς τοῦ γείτονος, ὅστις εἶχε καθίσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

«Μοῦ δίνεις ἕνα φλυτζάνι ζωμὸ γιὰ τὴν ἄρρωστή μας;» ἠρώτησεν αὐτόν.

Ἐκεῖνος ἀπήντησε διὰ μειδιάματος καὶ παρευθὺς ἀφῆρεσε τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας, ἥτις ἐκόχλαζεν ἐν τῇ ἑστίᾳ ἐπὶ πυρᾶς ξύλων. Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀτμὸς τοῦ ζωμοῦ διεχέετο ἐν τῷ δωματίῳ ἀπέβλεψε πρὸς τὴν Μαρκησίαν μετὰ ὀφθαλμῶν ἀνατεταμένων, ἔχων τοὺς ῥώθωνας διεσταλμένους μετ' ἐκφράσεως μακαριότητος ἅμα καὶ ὑπερηφανείας.

«Ναὶ εὐωδιάζει, εἶπεν ἡ Μαρκησία, καὶ ἂν εἰμποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν καϊμένη τὴ γυναῖκα, θὰ την ἔσωζε· ἀλλὰ — καὶ ἐταπείνωσε τὴν φωνὴν — ξέρεις εἶνε πολὺ κακά, δὲ θὰ βαστάξῃ πολύ.»

Ὁ Κυπρῖνος ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

«Εἶνε πολὺ λυπηρὸ γιὰ 'κείνη τὴ μικρή» εἶπεν ἡ Μαρκησία.

Ὁ δὲ Κυπρῖνος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖράς του διὰ σχήματος λέγοντος:

«Τί νὰ κάμωμεν!»

Καὶ πράγματι ὅ τι ἠδύναντο ἔκαμνον ἀμφότεροι· ἀλλ' ἡ δυστυχία εἶνε πρᾶγμα τόσον σύνηθες εἰς τοὺς δυστυχεῖς, ὥστ' δὲν ἐκπλήσσονται, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον κατεξανίστανται. Τίς ἐξ αὐτῶν δὲν ἔχει νὰ ὑπομείνῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; Σήμερον σύ, ἐγὼ αὔριον.

Ἡ Μαρκησία παραλαβοῦσα τὸ πλῆρες κύπελλον ἐξῆλθε σπεύδουσα διὰ μικρῶν βημάτων, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ μίαν σταγόνα τοῦ ζωμοῦ.

«Νὰ πιῇς λιγάκι ἀπὸ τοῦτο, καλή μου γειτόνισσα, εἶπε κλίνουσα τὸ γόνυ παρὰ τὸ στρῶμα· ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ σαλεύῃς, ἄνοιξε μόνο λιγάκι τὰ χείλη σου.»

Καὶ ἐλαφρὰ ἔχυσεν εἰς τὸ στόμα της ἓν κοχλιάριον ζωμοῦ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατέλθῃ προσκάλεσε ναυτίαν καὶ νέαν συγκοπὴν παραταθεῖσαν πλέον τῶν δύο προηγουμένων.

Ἐξ ἅπαντος ὁ ζωμὸς δὲν ἦτο τὸ κατάλληλον φάρμακον, ἡ Μαρκησία το ἀνεγνώρισε καὶ ἵνα μὴ χαθῇ ἀδίκως, ἠνάγκασε τὴν Πετρίναν νὰ τον πίῃ.

«Θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ δύναμιν, μικρή μου, καὶ πρέπει νὰ κυττάζῃς τὸν ἑαυτόν σου.»

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ

Τὴν ὥραν καθ' ἣν τὰ πτηνὰ πηγαίνουν νὰ ἡσυχάσουν, ἡ νυκτερὶς ἀφίνει τὴν σκοτεινὴν κρύπτην της καὶ ἀρχίζει τὸν πόλεμον αὐτῆς κατὰ διαφόρων ἐντόμων.

Ἡ νυκτερὶς ὁμοιάζει κατὰ τὸ σῶμα πολὺ πρὸς τὸν ποντικὸν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν θηλαστικῶν ζώων, δύναται δὲ νὰ ὀνομασθῇ ποντικὸς πετῶν· ἔχει τέσσαρας πόδας, γεννᾷ δὲ τὸ θέρος ἓν ἢ δύο μικρά, τὰ ὁποῖα τρέφει μὲ τὸ γάλα της. Πετᾷ δέ, ἂν καὶ δὲν ἔχει πτέρυγας, μὲ πτερὰ διότι οἱ μακροὶ δάκτυλοί της συνδέονται μὲ τριχωτὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται καὶ μεταξὺ τῶν κάτω ἄκρων καὶ τῆς οὐρᾶς, καὶ κινεῖ τὸ δέρμα τοῦτο ὡς πτέρυγας. Δὲν πετᾷ ὅμως μὲ τὴν εὐκολίαν τῶν πτηνῶν, ἀλλ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡσὰν παραζαλισμένη καὶ ἀποκάμνει γρήγορα.

Αἱ νυκτερίδες δὲν ὑποφέρουσι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τοῦτο ὅλην τὴν ἡμέραν κρύπτονται ἐντὸς σπηλαίων, χασμάτων, κοίλων δένδρων καὶ ἐρειπίων. Εἰς τὰς πόλεις δὲ καὶ τὰ χωρία κρύπτονται εἰς τὰς σχισμὰς τῶν τοίχων ἢ ἐντὸς τῶν στεγῶν· κρέμανται δὲ ἔχουσαι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ κρατούμεναι μὲ τοὺς ὄνυχας τῶν ὀπισθίων ποδῶν. Ἡ τοιαύτη στάσις εἶνε πολὺ εὐνοϊκὴ διὰ τὴν πτῆσιν των, διότι καταπίπτουσι, καὶ ἀνοίγουσαι τοὺς δερματίνους ὑμένας των πετῶσι· ἂν δὲ θέσωσι νὰ πετάξωσι ἀπὸ χαμηλὸν ἔδαφος ἀναρριχῶνται πρῶτον εἰς τοίχους, ἢ δένδρα καὶ ἔπειτα πίπτουσι πρὸς πτῆσιν.

Τὴν νύκτα ἐξέρχονται εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς καὶ φαίνονται πτερυγίζουσαι περὶ τὰς οἰκίας, διὰ τοῦτο δὲ ὠνομάσθησαν καὶ νυκτερίδες, ἡ τροφή των συνίσταται ἀπὸ ἔντομα, τουτέστι κώνωπας, σκνῖπας, πεταλούδας κτλ.

Ἡ νυκτερὶς εἰς ἓν γεῦμά της τρώγει τριάντα κανθάρους ἢ πεταλούδας, τὰ μικρὰ δὲ ἔντομα, τὰ ὁποῖα καταβροχθίζει εἰς μίαν νύκτα, ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας. Εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ὑπάρχουν νυκτερίδες αἱ ὁποῖαι ἀπορροφοῦν δι' ἀπομυζητικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ ῥύγχους των, τὸ αἷμα κοιμωμένων ζώων· τοιαύτη δὲ εἶνε ἡ βαμπυρίς. Εἰς τὴν πατρίδα μας ὅμως αἱ νυκτερίδες εἶναι ὄχι μόνον ἀβλαβεῖς ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμοι, διότι καθαρίζουσι τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα κατατρώγουσι τὰ φυτὰ καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ θανατώνωμεν αὐτάς.

Αἱ αἰσθήσεις τῆς νυκτερίδος, ἐκτὸς τῆς ὁράσεως, εἶνε πολὺ ὀξεῖαι πρὸ πάντων δὲ ἡ ἀφή. Τὸ δέρμα ἰδίως μὲ τὸ ὁποῖον πετᾷ εἶνε εἰς ἄκρον εὐαίσθητον, τοὺς δὲ κανθάρους, τοὺς ὁποίους ἴσως δὲν θὰ ἔβλεπεν εἰς τὸ σκότος μὲ τοὺς μικρούς της ὀφθαλμούς, αἰσθάνεται ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ ἀέρος, τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὁ κάνθαρος διερχόμενος πλησίον της.

Ὅταν ἔρχεται ὁ χειμών, τὰ ἔντομα

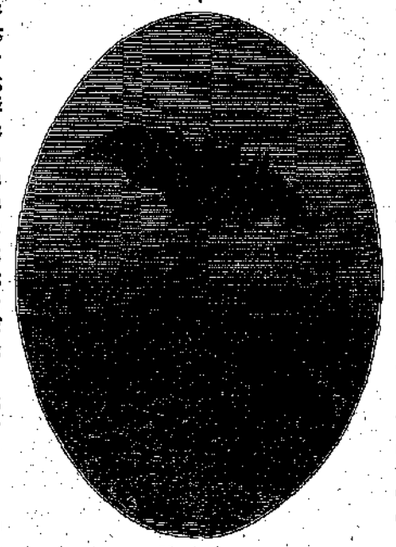

Νυκτερίς.

ἐξ ὧν τρέφονται αἱ νυκτερίδες γίνονται σπάνια, οὕτω δὲ θὰ ἐξηφανίζοντο ἐξάπαντος δι' ἔλλειψιν τροφῆς, ἂν ὁ Πάνσοφος Δημιουργὸς δὲν ἐβύθιζεν αὐτὰς εἰς νάρκην ὁμοίαν πρὸς θάνατον καὶ τας ἀπήλλαττεν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς. Ὅταν λοιπὸν ἐπέλθῃ τὸ ψῦχος ζητοῦσι σκοτεινὰ καὶ θερμὰ μέρη καὶ κρέμανται ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ σπηλαίου διὰ τῶν ὀνύχων τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ περιτυλίσσουσι τὸ σῶμά των ἐντὸς τοῦ τριχωτοῦ δέρματος ὡς διὰ μανδύου. Τὸ σῶμά των γίνεται δύσκαμπτον, ἡ ἀναπνοή των ἀσθενὴς καὶ τὸ αἷμά των μόλις σφύζει. Ὅταν εἶνε πολλαὶ νυκτερίδες ὁμοῦ κρέμανται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, ὥστε σχηματίζουν ὁρμαθοὺς νυκτερίδων, αἵτινες εἶνε ἀνηρτημέναι ὡς σταφυλαὶ ἀπὸ τὸν θόλον.

Τοιουτοτρόπως διέρχονται ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα ἀναίσθητοι καὶ μόνον ἡ ἡλιακὴ θερμότης τοῦ ἔαρος ἐπαναφέρει αὐτὰς ἐκ νέου εἰς τὴν ζωήν.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΑΥΤΟΣ

Μήτηρ τις ἐταξείδευε μετὰ τοῦ δεκαετοῦς υἱοῦ της. Ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἁμάξῃ ἀπέναντί των ἐκάθητο γέρων τις, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζον.

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας, ὡς ὠνομάζετο ὁ υἱὸς τῆς κυρίας, ἦτο φίλαυτος, ὅπως εἶνε ὅλα τὰ χαϊδεμένα παιδία, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ ἄλλοι ἔπρεπε νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὰς ἐπιθυμίας του καὶ νὰ στενοχωρῶνται δι' αὐτόν.

Ἡ μήτηρ του ἐκάθητο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἁμάξης, τὸ δὲ παιδίον την ἠρώτησε:

— Μητέρα, εἶσαι καλὰ αὐτοῦ εἰς τὴ γωνιά που κάθεσαι;

— Ναί, παιδί μου.

— Ἀκουμβᾷ καλὰ ἡ ῥάχι σου;

— Ναί, καλό μου παιδί.

— Δὲν ἐμβαίνει ὁ ἀέρας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ὄχι, χρυσό μου παιδάκι.

Ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου ἦτο εὐτυχὴς βλέπουσα πόσον ὁ υἱός της ἐφρόντιζε περὶ αὐτῆς.

— Λοιπὸν ἡ θέσις εἶνε πολὺ καλή, μητέρα, αἴ;

— Ναί, φῶς μου.

— Τότε σήκω νὰ καθήσω ἐγώ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, καὶ ἠγέρθη νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς μητρός του.

Αὐτή, διὰ νὰ μὴ ἐντροπιάσῃ τὸν υἱόν της ἐνώπιον τοῦ ξένου, ἠγέρθη καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

Ὁ γέρων ἐξέβαλε τότε ἐκ τοῦ κανίστρου, τὸ ὁποῖον εἶχε μαζί του, ἓν ὡραῖον ροδάκινον.

— Ἀγαπᾷς τὰ ὀπωρικά, μικρέ μου φίλε; ἠρώτησε τὸν Ἀνδρέαν.

— Ὤ, πολύ, ἀπήντησεν οὗτος.

— Κι' αὐτὸ τὸ ροδάκινο πῶς σου φαίνεται; ὡραῖο, αἴ;

Ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του: «Τοῦλάχιστο τὸ μισὸ θὰ μου δώσῃ!»

— Εἶνε πολὺ ὥριμο καὶ θὰ ἔχῃ ὡραίαν γεῦσι.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας μειδιῶν.

— Καὶ 'ς αὐτὴ τὴν φοβερὴ ζέστη πῶς θὰ δροσίζῃ!

— Ἀλήθεια, πῶς θὰ δροσίζῃ, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας ξηροκαταπίνων. Τότε ὁ γέρων, καταβρόχθισε τὸ ροδάκινον πρὸ τοῦ Ἀνδρέου ὅστις ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ κακόν του.

— Κυρία, εἶπεν ὁ γέρων ἀποταθεὶς μὲ τόνον εὐγενῆ πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Ἀνδρέου· συγχωρήσατέ με ὅτι ἔδωκα ἓν μικρὸν μάθημα εἰς τὸν υἱόν σας. Ἠθέλησα νὰ τῳ δείξω τί εἶνε ἡ φιλαυτία.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής, ὅστις μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν καὶ τόσην ἔξαρσιν ἔψαλλε τὰ ἐθνικὰ ὄνειρα καὶ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος, ὅστις μὲ τόσην περιπάθειαν καὶ μὲ τόσην συγκίνησιν ἐξύμνησε τὰ ἰδεώδη τῆς νεότητος, τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς τῆς γῆς συμπάθειαν καὶ τὸν ὑπὲρ τῶν ταπεινῶν οἶκτον, δὲν εὑρίσκεται πλέον εἰς τὴν ζωήν. Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐξέπνευσε τὴν 26 Ἰανουαρίου.

Ἡ κηδεία του ἔγινε δημοσία δαπάνη, εἶνε δὲ τοῦτο ἔνδειξις τιμῆς, διότι ἡ Πατρὶς μόνον τὰ ἐκλεκτότερα, τὰ ἐνδοξότερά της τέκνα κηδεύει δι' ἰδικῶν της φροντίδων. Ἔπρεπε νὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αὐτοῦ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ἐγκαταλελειμμένον καὶ λησμονημένον, ἔπρεπε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἴδῃ κατὰ χιλιάδας τοὺς θαυμαστάς του, προπέμποντας αὐτὸν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν, ὑπὸ τὰς κυπαρίσσους τοῦ νεκροταφείου. Εἰς κύματα πυκνὰ παρηκολούθουν ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία τὸ φέρετρόν του τὸ ἀνθοστόλιστον, τόση δὲ ἦτο ἡ πρὸς τὸν ἀπερχόμενον ἐθνικὸν ποιητὴν ἀγάπη, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν συρρευσάντων εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔλαβον ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του ἐσπαρμένων ἀνθέων, τινὲς δὲ καὶ ἔκοψαν τρίχας τῆς κεφαλῆς του ὅπως διαφυλάξωσιν αὐτὰς ὡς ἱερὰ ἐνθύμια, ὡς πολύτιμα κειμήλια.

Τοιουτοτρόπως τιμῶνται ὅσοι τιμήσουν τὴν Πατρίδα των. Οἱ ποιηταὶ δοξάζουν τὸ ἔθνος των, ὅσον καὶ οἱ ἥρωες. Διὰ τοῦτο τὰ ὀνόματα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους εἶνε τόσον ἔνδοξα ὅσον καὶ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους. Ὁ ποιητὴς ἐκφράζει τί αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους· ὅ,τι σπαρταρᾷ εἰς τὰς καρδίας ὅλων, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναδῇ εἰς τὰ χείλη ὅλων, αὐτὸ τὸ ἐκφράζει ὁ ποιητής, τὸ ἐκφράζει μὲ δύναμιν, μὲ χάριν, μὲ ἔμπνευσιν· ὁ ποιητὴς λοιπόν, ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος, εἶνε ἀντιπρόσωπος τῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους.

Τοιοῦτος ποιητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, τὰ δὲ ποιητικά του δάκρυα εἶνε ἀληθεῖς ἀδάμαντες εἰς τὸ ἐθνικὸν θησαυροφυλάκιον· διότι τὰ ἔργα ἑνὸς ἀληθοῦς ποιητοῦ εἶνε ἐθνικὸς πλοῦτος, ἐπαυξάνων τὴν ἐθνικὴν περιουσίαν, ἥτις ὀνομάζεται δόξα.

Α.Κ.

ΠΑΤΕΡΑΣ, ΜΗΤΕΡΑ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ, 7 ἐτῶν. — ΣΑΠΦΩ, 6 ἐτῶν.

[Τὰ δύο παιδία βηματίζουσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, κρατοῦντα εἰς τὸν ὦμον ὡς τουφέκια τὸ ἕν ὀμπρέλλαν, τὸ δὲ ἄλλο ῥάβδον].

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ (Διατάττων). Ἕν δυό! ἕν δυό! πρόσεχε δὰ τὸ βῆμά σου, Σαπφώ!...

ΣΑΠΦΩ. Κουράστηκα, καϊμένε Λυσίμαχε. Δὲν εἶμαι ἀγόρι ἐγὼ νὰ παίζω ὅλο τὸν στρατιώτη. Τί λέγεις, ἀφίνομε τὰ τουφέκια;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ἂς τ' ἀφήσωμε· βλέπω πως εἴμεθα ψεύτικοι στρατιῶται καὶ τὰ τουφέκια μας εἶνε ψεύτικα.

ΣΑΠΦΩ. Ἂν ἐσπάζαμε ὅμως σὺ τὴν ὀμπρέλλα τῆς μητέρας κ' ἐγὼ τὸ μπαστούνι τοῦ πατέρα, θά μας ἐμάλωναν 'ς τ' ἀληθινὰ καὶ ὄχι 'ς τὰ ψέμματα.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὤ, ἐμένα ποτὲ δὲν μὲ μαλώνει ἡ μητέρα!

ΣΑΠΦΩ (Μὲ ὑπερηφάνειαν). — Κ' ἐμένα δὲν μὲ μαλώνει ποτὲ ὁ πατέρας!

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Τὸ λέγεις μ' ἕνα τρόπο σὰν νὰ θέλῃς νὰ εἰπῇς ὅτι ἀγαπᾷς περισσότερο τὸν πατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα. Ἀλήθεια;

ΣΑΠΦΩ. Καὶ σὺ μὴν τύχῃ κι' ἀγαπᾷς περισσότερο τὸν πατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. — Δὲν ἀπαντᾷς 'ς αὐτὸ που σ' ἐρώτησα. Τὸν πατέρα ἀγαπᾷς πλειὸ πολὺ ἢ τὴν μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Πές το σὺ πρῶτος· ποῖον πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν περισσότερον τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Εἶνε τόσο καλὴ ἡ μητέρα! Καὶ ὅταν ἀκόμη μαλώνῃ, εἶνε τόσο γλυκειὰ ἡ φωνή της! Ξεύρεις τοὺς ἀγγέλους που ἔχουν πτερά· κάποτε βλέπω κ' ἐγὼ 'ς τὸν ὕπνο μου ὅταν κοιμοῦμαι· ἀλλὰ οἱ ἄγγελοί που ὀνειρεύομαι ἔχουν πάντοτε τὸ πρόσωπον τῆς μητέρας.

ΣΑΠΦΩ. Ἂν ὀνειρεύεσαι αὐτά, θὰ εἰπῇ πως συλλογίζεσαι περισσότερο τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν πατέρα.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, ἀφ' οὗ ἡ μητέρα εἶνε πάντα μαζί μας. Τὴν αὐγὴ αὐτὴ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ κρεββάτι μας καὶ περιμένει ν' ἀνοίξωμε τὰ μάτια μας. Μόλις ἐξυπνήσωμε ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἀρχίζομε τὴν ἡμέρα μὲ τὰ φιλιά της.

ΣΑΠΦΩ (Μὲ συγκίνησιν). Ὤ, ναί! ἡ καϊμένη ἡ μητερούλα! Θαρρῶ πως ἔρχεται καὶ τὴν νύκτα ποῦ κοιμώμασθε καὶ βλέπει μή μας ἔλειπῃ τίποτε. Καὶ πῶς μας περιποιεῖται, πῶς φροντίζει δι' ὅλα! Πόσο δυστυχισμένα εἶνε τὰ καϊμένα τὰ ὀρφανά που δὲν ἔχουν μητέρα!..

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὤ, ἐγὼ ἂν ἔχανα τὴν μητέρα, ἤθελα νὰ πέθνησκα 'στὴ στιγμή.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ οὔτε χωρὶς πατέρα εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ κανείς. Ξεύρεις, πῶς κάθε βράδυ εἰς τὴν προσευχή μας, ἡ μητέρα μᾶς παραγγέλλει νὰ λέγωμεν: «Θεέ μου, φύλαξέ μας τὸν ἀγαπητόν μας πατέρα.»

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ναί, ἀλλὰ λησμονεῖς ὅσα ὁ πατέρας μᾶς παραγγέλλει διὰ τὴν μητέρα; Δι' αὐτὴν κάμνομεν ἀνθοδέσμην τὰ λουλούδια τὰ ὁποῖα κόπτομεν εἰς τὸν περίπατον. Ὁ πατέρας συχνὰ πυκνὰ μᾶς λέγει: «Κυττᾶτε νὰ εὐχαριστῆτε εἰς ὅλα τὴν μητέρα σας.» Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἡ μητέρα ὅλο τὰ παιδιά της συλλογίζεται. Κ' ἔπειτα ἡ μητέρα εἶνε ὅλο 'ς τὸ σπίτι, μαζί μας· ὁ πατέρας εἶνε ὅλη τὴν ἡμέρα ἔξω· ἔρχεται τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ.

ΣΑΠΦΩ. Μὰ λησμονεῖς γιατί εἶνε ἔξω; Πηγαίνει νὰ ἐργασθῇ, νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ἂν δὲν ἦτο ὁ πατέρας, δὲν θὰ εἴχες οὔτε αὐτὸ τὸ ὡραῖον φόρεμα που φορεῖς, οὔτε καπέλλο, οὔτε ὑποδήματα, οὔτε κάλτσες, οὔτε τίποτε.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὤ, τὸ ξεύρω!... οὔτε σὺ θὰ εἶχες τίποτε· καὶ ἡ μητέρα δὲν θὰ εἰμποροῦσε νἀγοράσῃ τίποτε διὰ τὸ σπίτι.

ΣΑΠΦΩ. Βλέπεις; χωρὶς τὸν πατέρα εἰμπορεῖ καὶ ν' ἀπεθνήσκαμε ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ὁ καϊμένος ὁ πατέρας! Χωρὶς ἄλλο θὰ κουράζεται νὰ ἐργάζεται ἔτσι ὅλην τὴν ἡμέραν. Καὶ διὰ ποῖον ἐργάζεται; Δι' ἡμᾶς. Ὅταν τον φιλῶ, κάποτε τὸ μέτωπό του εἶνε βρεγμένο ἀπὸ ἱδρῶτα. Ποτὲ δὲν παραπονεῖται· καὶ ὅταν τοῦ πηγαίνω τὲς παντοῦφλές του μὲ πιάνει 'ς τὴν ἀγκαλιά του καὶ με σφίγγει καὶ με φιλεῖ. Τί καλὸ που εἶνε τὸ φίλημα τοῦ πατέρα, καὶ πόσο εὐχαριστημένη εἶμαι που ἔχω τὸν πατέρα μου πατέρα!

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Περισσότερο παρ' ὅσο εἶσαι εὐχαριστημένη που ἔχεις τὴ μητέρα σου μητέρα;

ΣΑΠΦΩ. Ὤ, ὄχι! Μήπως σὺ ἔχεις καλλίτερα νὰ εἶσαι παιδὶ τῆς μητέρας καὶ ὄχι τοῦ πατέρα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ὄχι! ὄχι! θέλω νὰ εἶμαι παιδὶ καὶ τῶν δύο, Σαπφώ. Τώρα ἀρχίζω νὰ νοιώθω κάτι.

ΣΑΠΦΩ. Τί πρᾶγμα;

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Πῶς εἶνε δύσκολο πρᾶγμα νὰ ἐκλέξῃ κανείς καὶ νὰ εἰπῇ ποῖον ἀγαπᾷ περισσότερον, τὴν μητέρα του ἢ τὸν πατέρα του;

ΣΑΠΦΩ. Ἀλήθεια. Εἶμαι μικρὰ ἀκόμη, ἀλλὰ εἰξεύρω πως κανεῖς δὲν μας ἀγαπᾷ ὅσον οἱ γονεῖς μας. Οἱ φίλοι ὅσοι ἔρχονται 'ς τὸ σπίτι μᾶς χαϊδεύουν κάποτε, μᾶς λέγουν γλυκὰ λόγια, ἀλλ' ἂν δὲν εἴμεθα φρόνιμοι, γρήγορα γρήγορα ζαρώνουν τὰ φρύδια τους· ἐν ᾧ καὶ κακοὶ νὰ εἴμεθα, τὰ μάτια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας λέγουν πῶς μας ἀγαποῦν καὶ τὴν στιγμὴ ἀκόμη ποὺ μας μαλώνουν.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Καὶ τί χαρὰ που ἔχουν ὅταν εἴμεθα καλὰ παιδιά, ὅταν ἀκοῦσουν νὰ μας ἐπαινοῦν, ὅταν παίρνωμεν ἄριστα!....

ΣΑΠΦΩ. Ἂν εἴμεθα λυπημένοι, κανεὶς δὲν μας παρηγορεῖ ὅπως αὐτοί. Ἐγὼ νὰ σου 'πῶ, Λυσίμαχε, θαρρῶ πως ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε τὸ καλλίτερο πρᾶγμα 'ς τὸν κόσμο· κάθε παιδὶ ἔχει ἕνα πατέρα καὶ μία μητέρα, ἐν ᾧ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πολλὰς ἀδελφὰς καὶ ἀδελφούς, πολλοὺς φίλους, πολλοὺς ἐξαδέλφους.

ΛΥΣΙΜΑΧΟΣ. Ἔχεις δίκαιον, Σαπφώ. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ ὅλους εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἂς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μάς τους φυλάττῃ ὑγιεῖς καὶ τοὺς δύο.

[Μίμησις] ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἀκούω δυνατὲς φωνές! Ποῖος φωνάζει; ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης. Ἐκεῖ ποῦ τον ἔβαλε ἡ παραμάνα νὰ καθίσῃ, εἰς τὸν ἥλιο, μέσα εἰς τὸν κῆπο, ἐπέταξε μία μέλισσα ἐπάνω του.

Θὰ ἐπῆρε γιὰ λουλούδια, φαίνεται, τὰ τριανταφυλλένια χειλάκια του, τὸ κάτασπρο σὰν κρῖνο χρῶμα τοῦ προσώπου του, τὰ γαλάζια σὰν ζουμπούλια ματάκια του. Ἦλθε κ' ἐκάθισε, ὄχι ὅμως νὰ ροφήσῃ μέλι, ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ τὸ κεντρί της.

Γιὰ ἰδέτε τον τώρα τὸν καϊμένο τὸν Γιαννάκη. Ἀπὸ τὸν πόνο ἔκλεισε τὰ ματάκια του, ἐσούφρωσε τὰ φρύδια του, ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ φωνάζει.

Ἡ μέλισσα ἀφοῦ ἔδειξε τὴν κακία της ἔφυγε καὶ οὔτε την νοιάζει διὰ τὸ κακό που ἔκαμε. Εἶνε ἔντομο, δὲν ἔχει νοῦ νὰ συλλογισθῇ ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πειράζωμεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ βλάπτωμε κανένα χωρὶς αἰτία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα εἰς κανένα κακοί.

Ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης! ἀπαρηγόρητα κλαίει· μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως· τὸν ἄκουσε ἡ καλή του ἡ μαμμὰ καὶ τρέχει νὰ του βάλῃ γιατρικὸ ἐκεῖ ποῦ τον ἐκέντησε ἡ μέλισσα· θὰ τον πάρῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ τὰ φιλήματα καὶ μὲ τὰ χάδια της θὰ τον κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνο του.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ἦτο ὁ υἱὸς ἑνὸς πλουσίου βουλευτοῦ καὶ κατήγετο ἀπὸ ἐπισήμου οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος. Εἶχεν ὡραίαν μορφήν, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του ἦτο πολὺ ὑπερήφανος καὶ ἀτίθασσος· μολονότι δὲ εἶχεν ὅλας τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας ἔχουν τὰ πλούσια παιδία, τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε πλῆξιν καὶ μελαγχολίαν.

Πραγματικῶς, ἐπειδὴ ὅλα τὰ πράγματα τὰ ἀπήλαυε χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην δυσκολίαν, τῷ ἐφαίνοντο χωρὶς ἀξίαν· τίποτε δὲν τῷ ἤρεσκε, τὸν δυσηρέστει δὲ ὅτι δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ τρέχῃ ἐλευθέρως ἐπάνω κάτω.

Κατῴκει εἰς ὡραῖον ἐξοχικὸν μέγαρον, τὸ ὁποῖον περιεκύκλωνε μέγας κῆπος· κανὲν παιδίον δὲν ἤρχετο νὰ παίξῃ μαζί του· αὐτὴ δὲ ἡ μόνωσις τὸν ἔκαμνεν ἔτι περισσότερον δύσθυμον.

Τὴν στενοχωρίαν καὶ πλῆξιν του ηὔξανεν ἡ αὐστηρὰ ἐπιτήρησις τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ὁ διδάσκαλός του.

Ἡμέραν τινὰ ὅμως ὁ Περικλῆς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τοῦ διδασκάλου καὶ νὰ φύγῃ εἰς τὸ σύνδενδρον μέρος τοῦ μεγάλου κήπου. Ἔτρεχε δὲ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του, ὅμοιος προς κατάδικον καταδιωκόμενον.

Ὅσῳ δὲ περισσότερον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ μέγαρόν του, τόσῳ ἐλαφρότερον ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ ἐξέλθῃ· διότι ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μακράν, μόνος. Ἀλλὰ τί δυστύχημα! ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα ἦτο κλειστή.

Τὸ δὲ χειρότερον ἦτο, ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θύρας, ἐκτὸς τοῦ κήπου, εὑρίσκετο ἓν παιδίον τοῦ λαοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ παίξῃ χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ὀλίγον μεγαλείτερον ἀπὸ τὸν Περικλέα ἔπαιζε μὲ μίαν σβούραν καὶ ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζε πολύ· καθὼς ἤκουσε βήματα πλησίον τῆς κιγκλίδος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἡ δὲ σβούρα ἐκυλίσθη εἰς τὴν κόνιν· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔτρεξε καὶ τὴν ἔλαβε χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παύσῃ νὰ βλέπῃ τὸν Περικλέα.

— Γιατὶ δὲν με καλημερίζεις; εἶπεν οὗτος.

— Σὺ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς, γιατὶ σὺ ἦλθες ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμουν ἐδῶ, καὶ εἶσαι καὶ μικρότερος.

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν λέγω πρῶτος καλημέρα, εἶπε μὲ ἀλαζονείαν ὁ Περικλῆς.

— Τόσῳ τὸ χειρότερο· αὐτὸ θὰ 'πῇ πως δὲν εἶσαι εὐγενής, ἐμένα μὲ ἔμαθε ἡ μάννα μού πως οἱ μικρότεροι πρέπει νὰ σέβωνται τοὺς πλειὸ μεγάλους.

— Δὲν ξέρεις ποιὸς εἶμαι καὶ μου δίδεις συμβουλάς, εἶπεν ὁ Περικλῆς ἀνορθούμενος.

— Πῶς δέν το ξέρω; εἶσαι ἕνα παιδὶ σὰν ἐμένα· καὶ μάλιστα καὶ λίγο μικρότερο.

— Πολὺ ἀπατᾶσαι, εἶπε μὲ τόνον ὁ Περικλῆς, καὶ δέν σου δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μου ὁμιλῆς μὲ τὸ σύ.

— Καὶ σὺ τότε γιατί μου ὁμιλεῖς μὲ τὸ σύ, ἀφ' οὗ δέν σ' ἀρέσει;

— Ἐγὼ εἶμαι ἄλλο πρᾶγμα, καὶ μπορῶ νὰ κάνω ὅ,τι μου ἀρέσει, ἀπήντησεν ὁ υἱὸς τοῦ βουλευτοῦ.

— Ποιὸς τὴ χάρι σου λοιπόν! εἶπεν εἰρωνικῶς τὸ παιδίον.

— Καὶ γιὰ νὰ καταλάβῃς τί σημαίνει αὐτὸ που λέγω, σὲ διατάσσω νὰ πᾷς μακρύτερα νὰ παίξῃς.

— Μπᾶ! καὶ γιατί;

— Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σε βλέπω καὶ γιατὶ ὁ τρόπος πού μου ὁμιλεῖς μὲ πειράζει 'ς τὰ νεῦρά μου.

— Ὁ δρόμος εἶνε ἐλεύθερος καὶ εἶνε δικός μου ὅπως καὶ τῶν ἄλλων· καὶ σὰν θέλω νὰ παίζω ἐδῶ, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

— Ἐγὼ εἰμπορῶ· τἄκουσες; εἶπεν ὁ Περικλῆς· ἐγὼ μία ἡμέρα θὰ γίνω βουλευτὴς καὶ ὑπουργός.

— Ὡς τότε πρέπει νὰ φᾷς πολλὰ καρβέλια ἀκόμα.

Ὁ Περικλῆς ἔγινε κατακόκκινος ἐξ ὀργῆς· οὐδεὶς ποτὲ τῷ εἶχεν ἀντισταθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀ! ἐφώναξε, θά σου δείξω ἐγώ!

— Ἔλα λοιπόν, ἀρχοντόπουλό μου, ἀπήντησε τὸ παιδίον τοῦ λαοῦ, ὀργισθὲν ἀπὸ τὴν αὐθάδειαν ἐκείνην· ἔλα γρήγορα, κὶ μὴ μουρμουρίζῃς πλέον ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα σὰν ἄγριο θηρίο μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί του.

Ὁ Περικλῆς πράγματι ἄρριζεν ἀπὸ λύσσαν.

— Ὤ, εἶπε, πῶς ἤθελα νά σε τιμωρήσω!

Καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὰς κιγκλίδας καὶ προσεκάθει νὰ τας κλονίσῃ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν χειρῶν του. Ὁ θυμὸς ἐπηύξανε τὴν φυσικήν του δύναμιν, ἀλλὰ δὲν ἔφθανεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, νὰ συντρίψῃ τὸν σίδηρον.

Ἡ παραφορὰ τοῦ Περικλέους ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον· ἐκτύπα τοὺς πόδας του ὡς νὰ εἶχε μανίαν· τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς του ἦσαν ἀγνώριστα.

Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἦτο ὅτε ἐφάνη ὁ καθηγητής του Ἀριστοκλῆς, ὅστις εἶδε μέρος τῆς σκηνῆς αὐτῆς, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ ὁ Περικλῆς.

Ὡς νὰ μὴ ἤξευρε δὲ τί συνέβη, ἠρώτησεν ἀπαθῶς;

— Τί συμβαίνει, κύριε Περικλῆ, τὸ ὁποῖον σας δυσηρέστησε τόσον;

— Ἀ, κύριε καθηγητά, κανεὶς δὲν κάμνει ὅ,τι θέλει· εἶμαι πολὺ δυστυχισμένο παιδί!

— Πολὺ λυπηρόν, εἶπεν ὁ κ. Ἀριστοκλῆς· ἀλλὰ τί ἠθέλατε νὰ κάμετε καὶ δὲν εἰμπορεῖτε;

— Ἤθελα νὰ τιμωρήσω αὐτὸ τὸ κακοαναθρεμμένο παιδί, τὸ ὁποῖον δὲν εἰξεύρει μὲ ποῖον ὁμιλεῖ, καὶ οὔτε με σέβεται ὅπως μου ἁρμόζει.

— Πολὺ ἄσχημα ἔκαμε, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς σοβαρῶς, διότι χωρὶς ἄλλο θά τῳ ἐδείξατε ὅτι σεῖς ἀνήκετε εἰς πολὺ ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν ἀπὸ αὐτό.

— Τοῦ το εἶπα! ἀνεφώνησεν ὁ Περικλῆς.

— Αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ καθηγητής· ἔπρεπε νὰ τῳ δείξετε μὲ τὴν γλυκύτητά σας, μὲ τὴν πραότητά σας πόσον ἡ ἀνατροφή σας εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἰδικήν του.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη, μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Περικλῆς, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐννοῇ τὸ μάθημα.

— Καὶ πῶς ἠθέλατε νὰ μαντεύσῃ ποῖος εἶσθε;

— Εἶδε πως ἐφορεῦσα πολὺ καλλίτερα φορέματα ἀπ' αὐτό.

— Ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν τον κάμνει τὸ ἔνδυμα· εἰμπορεῖ καὶ ὁ χειρότερος νὰ φορέσῃ ἀρχοντικὰ ἐνδύματα· αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔγινε καὶ πράγματι εὐγενής.

— Ὄχι, βέβαια, εἶπε τὸ παιδίον μὲ τόνον φωνῆς ἡσυχώτερον. Τότε λοιπόν, νομίζετε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ τῶν δρόμων ἔκαμε καλὰ καὶ με ὕβρισε;

— Δὲν εἶχε δίκαιον νὰ φανῇ βάρβαρον καὶ κακόν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἀριστοκλῆς, ἀλλὰ σεῖς πταίετε διπλάσια, σεῖς το ἐπροσβάλετε πρῶτος καὶ αὐτὸ ὑπερησπίσθη τὸν ἑαυτόν του μὲ τὰ μόνα ὅπλα που εἶχε.

— Σεῖς ὁ ἴδιος δὲν ἐκρατήσατε τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπιβάλλει τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ὑπερηφανεύεσθε, καὶ ἐκάματε κακὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας σας, μόλις εὑρέθητε μόνος σας.

— Τότε λοιπὸν εἰς τίποτε δὲν χρησιμεύει, καθὼς βλέπω, νὰ εἶνε κανεὶς ἀπὸ μεγάλο γένος καὶ νὰ ἔκαμαν οἱ πρόγονοί του μεγάλας πράξεις, εἶπεν ὁ Περικλῆς μὲ πικρίαν.

— Ὤ, ὄχι, μικρέ μου φίλε, εἶπεν ὁ καθηγητὴς μὲ γλυκὺν τόνον, αὐτὰ χρησιμεύουν νὰ δίδῃ κανεὶς τὸ καλὸ παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΕΦΤΑΒΟΥΝΙΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 30]

Μὰ σὰν ἔμαθαν οἱ αὐλικοί μὲ τί ἁπλὸ τρόπο τα κατάφερε ὁ Διγενῆς, τον ζηλεύσανε ἀκόμη περισσότερο καὶ συλλογίζοντο πῶς νά τον βγάλουν ἀπὸ τὴν μέση.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ μεγάλος τελετάρχης ἤπανε μὲ τὸν βασιλέα, τοῦ μίλησε γιὰ ἕνα μαγεμμένο δακτυλίδι που φοροῦσε 'ς τὸ δάκτυλό του ὁ Δράκος, καὶ εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀναστάνῃ πεθαμένους.

— Καὶ ποῦ μπορῶ νά το βρῶ αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ δακτυλίδι; ρώτησε ὁ βασιλιᾶς.

— Πολυχρονεμένε μου, μονάχα ὁ Διγενῆς μπορεῖ νά σού το φέρῃ.

Ὁ βασιλιᾶς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἤθελε πλειὰ χωρὶς ἄλλο τὸ μαγεμμένο δακτυλίδι, καὶ ἐφώναξε τὸν Διγενῆ 'ς τὸ παλάτι.

Σὰν ἦλθεν ἐμπρός του τὸ παλληκάρι, τοῦ εἶπε:

— Ὅλοι μοῦ μιλοῦν γιὰ ἕνα μαγεμμένο δακτυλίδι, τόσο ὤμορφο, τόσο λαμπερό, ποῦ ἡ μικρότερή του χάρι εἶνε που ἀναστάνει πεθαμένους. Θέλω νά μού το φέρῃς αὐτὰ τὸ δακτυλίδι. Σὰν μού το φέρῃς θά σου χαρίσω τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ βασίλειό μου.

— Χωρὶς ἄλλο, Πολυχρονεμένε, αὐτὴ τὴ φορὰ θέλεις χωρὶς ἄλλο τὸ θάνατό μου. Πῶς νὰ τολμήσω νὰ φανῶ ἄλλη μιὰ μπρὸς 'ς τὸ Δράκο; Θά με ρουφήξῃ ὅσο νὰ 'πῇς κύμινο!

— Σὲ προστάζω, νὰ πᾷς νά μού το φέρῃς.

Ὅλοι ξέρανε 'ς τὸ βασίλειο καὶ μπορεῖ καὶ σεῖς νά το ξέρετε, πῶς ὁ Ἐφταβουνίσιος Δράκος ἐφοβώτανε σὰν ἄκουε χαλάζι. Αὐτὸς που μποροῦσε νά τα βάλῃ μὲ ὁλόκληρο στράτευμα ἔτρεμε σὰν κοριτσάκι σὰν ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ παγωμένα ζαχαρωτά.

Ὁ Διγενῆς τί νὰ κάνῃ; Θέλοντας μὴ θέλοντας ἔπρεπε νὰ πάγῃ. Γιόμισε ἕνα σακκὶ καρύδια καὶ ξεκίνησε.

Τὰ μεσάνυκτα ἔφθασε 'ς τὸ σπίτι τοῦ Δράκου. Ὅλοι κοιμώνταν βαθειά. Τότε ὁ Διγενῆς ἀνέβη 'ς τὴν σκεπὴ μὲ μιὰ σκάλα που βρῆκε χάμου, καὶ ἔξαφνα σκόρπισε πάνω 'ς τὰ κεραμίδια μία φούχτα καρύδια που ἔκαμαν φοβερὸ κρότο.

Ὁ Δράκος ξύπνησε.

— Γυναῖκα, ἀκοῦς τὸ χαλάζι; Σήκω, καὶ κλεῖσε γρήγορα τὴν πόρτα.

Ὕστερα ἀπ' ὀλίγο ἄλλη φούχτα καρύδια ἐκατρακύλησε πάνω 'ς τὰ κεραμίδια.

— Ἀναθεματιαμένη νύχτα, ἐφώναξε ὁ Δράκος· δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι ἀπόψε. Γυναῖκα, ἐμανδάλωσες καλὰ τὸ σπίτι;

— Ναί, Δράκο μου.

Μὰ ξάφνω ὅλο τὸ σακκὶ ἄδειασε πάνω 'ς τὴ σκεπή καὶ ὁ Δράκος νόμισέ πως θὰ ξεψυχήσῃ πλειὰ ἀπ' τὴν τρομάρα του.

— Γυναῖκα! Γυναῖκα! τί κοσμοχαλασιὰ εἶνε αὐτή; Σήκω, σήκω γρήγορα, σήκω καὶ τρέχα νὰ βάλῃς τὸ μαγεμμένο δακτυλίδι 'ς τὸ παράθυρο· ἡ φουρτούνα θὰ πάψῃ 'ς τὴ στιγμή.

Ὁ Διγενῆς τἄκουε ὅλα αὐτὰ καὶ ἑτοιμάσθηκε, καὶ σὰν ἔβαλε ἡ Δράκαινα 'ς τὸ παράθυρο τὸ δακτυλίδι, τ' ἄρπαξε κ' ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Δράκος ἔλεγε 'ς τὴ γυναῖκά του·

— Βλέπεις, τί δύναμι πῶχει τὸ δακτυλίδι μου; αὐτὸ μονάχα με γλυτώνει ἀπὸ τὴν κακοκαιρία... Ὕστερα ἀποκοιμήθηκε.

Σὰν ξημέρωσε ὁ Δράκος ξύπνησε καὶ θυμήθηκε τὸ δακτυλίδι του· σηκώθηκε ἡ Δράκαινα· ζητᾷ ἐδῶ, ζητᾷ ἐκεῖ, ζητᾷ δεξιά, ζητᾷ ζερβά, πουθενὰ δακτυλίδι.

— Ἄνδρα, δέν τῳ βρίσκω τὸ δακτυλίδι!

Μπορεῖτε νὰ βάλετε μὲ τὸν νοῦ σας τὴν ἀνησυχία τοῦ Δράκου. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκατάλαβε τί ἔγινε καὶ ἔτρεξε 'ς τὸ παράθυρο.

Μακρυά, μακρυὰ ἔτρεχε ὁ Διγενῆς, ἔτρεχε μὲ ὅλη τὴ δύναμί του.

— Διγενῆ, Διγενῆ!

— Τί εἶνε;

— Σὺ ἐπῆρες τὸ μαγευμμένο μου δακτυλίδι;

— Ναί, ἐγὼ τὸ πῆρα!

— Δέν μου λὲς τὸ λοιπὸν πως εἶσαι κλέφτης;

— Εἶμαι, σὰν εἶνε κλεψιὰ νὰ παίρνῃ κανεὶς πρᾶγμα ἀπὸ ἕνα Δράκο.

— Πότε θὰ ξανάρθῃς;

— Μιὰ μέρα τοῦ χρόνου, δὲν ξέρω ποιά.

Ὁ Διγενῆς ἔφθασε 'ς τὸ βασιλικὸ παλάτι καὶ ὁ βασιλιᾶς εὐχαριστήθηκε τόσο ἀπὸ τὸ μαγεμμένο δακτυλίδι, ποῦ φύλαξε τὴν ὑπόσχεσί του καὶ ἔδωκε 'ς τὸ νῆο τὸ ἕνα τρίτο καὶ ἀκόμα πλειὸ πολὺ ἀπ' τὸ βασίλειό του.

Μὰ οἱ συμβουλάτορες τοῦ βασιλιᾶ, καθὼς εἶδαν τὸ μαγεμμένο δακτυλίδι, φθόνησαν πλειὸ πολὺ τὸ Διγενῆ, κι' ἀποφάσισαν μὲ κάθε τρόπο πλειὰ νὰ τον ξεκάμουν.

Μιὰ βραδυὰ ὁ βασιλιᾶς ἤπανε βγαλμένος περίπατο· ἕνας γέρος ἀπὸ τοὺς δικούς του τοῦ εἶπε τότε·

— Πολυχρονεμένε, δὲν βρίσκεις πως εἶνε ντροπὴ 'ς ἕνα βασιλιᾶ σὰν τὴ μεγαλειότητά σου νὰ ἔχῃ 'ς τὸ βασίλειό του τὸν Ἐφταβουνίσιο Δράκο; Ἢ νά τον σκοτώσῃς πρέπει, ἢ νά τον ρίξῃς 'ς τὰ βάθη ἑνὸς πύργου καὶ νὰ βογγάῃ νύχτα μέρα.

— Καλά το λὲς αὐτό, μὰ πιανοῦ βαστᾷ ἡ καρδιὰ νὰ πάγῃ νὰ πιάσῃ αὐτὸ τὸ φοβερὸ θηρίο;

— Ἀ! ἐγὼ ξέρω κάποιον που μπορεῖ.

— Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτός;

— Ὁ Διγενῆς. Μονάχα αὐτὸς 'ς τὸν κόσμο εἰμπορεῖ νὰ το κάνῃ αὐτό.

Τότε ὁ βασιλιᾶς εἶπε:

— Πήγαινε γρήγορα νὰ μού τον φωνάξῃς τὸν Διγενῆ.

Ὁ Διγενῆς ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἤπανε μπρὸς 'ς τὸν βασιλιᾶ.

— Εἶνε τώρα καιρός, τῷ λέγει ὁ βασιλιᾶς, ποῦ ἐννοιωσά πως θέλεις τὴν κόρη μου, τὴ βασιλοπούλα. Ἀποφάσισα νὰ σού τη δώσω.

— Ἀχ! Πολυχρονεμένε, πῶς νὰ σου 'πῶ τὴ χαρά μου... τὴ...

— Μὴ πολυδιάζεσαι, μή... ἄκουσε πρῶτα... πρέπει...

— Τί πρέπει νὰ κάνω;

— Νὰ σκοτώσῃς τὸν Ἐφταβουνίσιο Δράκο, ἢ καλλίτερα νὰ μού τον φέρῃς ἐδῶ ζωντανό· ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τον ἰδῶ.

— Σὰν θέλῃς νὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω, εἶπε ὁ Διγενῆς. Σ' ἀφίνω γειά, καὶ συχώρα με. Αὐτὸ που ζητᾶς κανένας 'ς τὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ το κάνῃ.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι δὰ ἔτσι· γιὰ σκέψου καλὰ καὶ θὰ το καταφέρῃς, νὰ ἰδῇς.

Ὁ Διγενῆς πῆρε τὰ μάτια του καὶ ἐτράβηξε κατὰ τοῦ Δράκου.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μεγαλειτέρα οἰκογένεια.

Ἡ μικρὰ Καίτη ὅταν αἱ συμμαθήταί της καυχῶνται διά κάτι, προσπαθεῖ νὰ τας περάσῃ, καὶ ἀναφέρει ὅτι αὐτὴ ἔχει περισσότερα παρὰ αἱ φίλαι της· συνήθως δὲ μεταχειρίζεται τὸν ἀριθμὸν 500. Εἰς μίαν συνομιλίαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν φίλων της ὁ λόγος ἤλθε διὰ τὰ οἰκογενειακά.

— Ἔχω δύο μικρούς ἀδελφούς, εἶπεν ἡ μία.

— Ἔχω τρεῖς ἀδελφούς, εἶπεν ἡ ἄλλη.

— Ἡμεῖς ἔχομε δίδυμα, εἶπεν ἡ τρίτη!

Τότε ἐφώναξαν ἡ Καίτη:

— Ἡμεῖς ἔχομε 500 δίδυμα 'ς τὸ σπίτι μας.

Ἐντάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

*

Καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας.

— Ἐ λοιπόν, Μαρίκα, τὸ ξεύρεις τώρα ὅλο τὸ ἀλφάβητο; ἐρωτᾷ ὁ θεῖος.

— Τὸ ἥμισυ, μὰ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω· τὸ ἄλλο μισὸ τὸ ξέρει ἡ Κατίνα μας.

Ἐντάλη ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Κορυφῆς.

*

Δύο ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ παιράζωνται ἀναμεταξύ των, συνήντησαν καθ' ὁδὸν ἕνα ὄνον.

— Νὰ ὁ ἀδελφός σου! λέγει ὁ μεγαλείτερος δεικνύων τὸν κοῦρ Μέντον.

— Ἀμ δέ; ὁ δικός σου εἶνε, λέγει ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ καλοσυλλογισθῇ.

Ἐντάλη ὑπὸ τοῦ Πρασίνου Λόφου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως ἔμαθον ὅτι ἀνέλαβες τὴν ὑγείαν σου, *Ἰθακήσιε Μέντωρ*. Ἂν αἱ πνευματικαί σου ἀσκήσεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν, ἢ δὲν θὰ ἦλθεν ἀκόμη ἡ σειρά των, ἢ θὰ ἀπερρίφθησαν· τοῦτο μή σε ἀποθαρρύνῃ, ἀλλὰ στέλλε μου ἄλλας, πάντοτε καλλιτέρας, ἕως νὰ ἐπιτύχῃς. Ὁ ἐπιμένων νικᾷ.

Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μάλιστα, *Λόρδε Βύρων*, ἐγκρίνεται. Ἀλλὰ διατί, καλέ μου φίλε, γραφεις τόσον ψιλά; ἐπόνεσαν τὰ μάτια μου ἕως νὰ διαβάσω τὴν ἐπιστολήν σου. Πρέπει νὰ διορθώσῃς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα. Ὁ τόμος τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη· ὅταν συμπληρωθῇ, τότε θὰ ὁρισθῇ καὶ ἡ τιμή του, ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ εἶνε μικρότερα τῶν ἓξ δραχμῶν. Εἶνε ὁ πρῶτος τόμος τῆς δευτέρας περιόδου.

Εἶδες λοιπόν, *Εὐτυχὴς Θνητή*, ὅτι δίκαιον εἶχεν ἡ μεγαλειτέρα σου ἀδελφή. Καὶ πότε δὲν ἔχουν δίκαιον αἱ μεγαλείτεραι ἀδελφαί! — Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἶσαι δεκτὴ καὶ σὺ καὶ πᾶς φίλος μου. — Ἡ δημοσίευσις τῶν λύσεων θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου. — Φίλησε μου τὴν Ἀριάδνην.

"Οχι, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστόκλεις*, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν διδάσκαλόν σου, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εἶνε πολὺ καλός, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸν μαθητήν του.

Ἐπὶ μακράν, πολὺ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν σοι εὔχομαι νὰ ἑορτάζῃς ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, *Ἀγριολούλουδον Ἀθηνῶν*. Πραγματικῶς λαμπρὰ παιδιὰ εἶνε οἱ δύο φίλοι σου· πολὺ καὶ ἐγὼ τους ἐκτιμῶ καὶ τους ἀγαπῶ.

«Εἶμαι, φιλτάτη μου Διάπλασις, μακρὰν τῆς μητρός μου, τοῦ πατρός μου, τῶν ἀδελφῶν μου,» μοῦ γράφει τὸ *Τόξον τοῦ Φοίβου*, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου φοιτᾷ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. «Ποσάκις ἀναλογιζόμενος τὴν πατρίδα μου μελαγχολῶ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ νυσταλγίας. Μόλις ὅμως τὸ βλέμμα μου πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου καὶ ἴδω τοὺς διαφόρους τόμους σου λησμονῶ τὰ πάντα, φιλτάτη μου, ἀναλογίζομαι ὅτι, καὶ ἐὰν εἶμαι μακρὰν τῆς πατρικῆς στέγης, ἔχω ὅμως ὡς σύμβουλον, ὡς ἄλλην μητέρα τὴν φιλτάτην μου, τὴν ἀγαπητὴν καὶ σεβαστὴν ἐν τούτοις Διάπλασιν ».— "Ω! πόσαν οἱ λόγοι σου μὲ κάμνουν εὐτυχῆ, *Τόξον τοῦ Φοίβου*! Καὶ πῶς νὰ μὴ εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν τοιαύτας λαμβάνω διαβεβαιώσεις ἀπὸ ἕνα φοιτητὴν τοῦ Πανεπιστημείου, ἀπὸ ἕνα Ἀκαδημαϊκὸν πολίτην!

Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σέ, *Ἀττικὴ Νύξ*, καὶ τὸν Νῖκον διὰ τοὺς νέους φίλους πού μου ἐσυστήσατε. Τοὺς φιλῶ ὅλους, καὶ νὰ μου γράφουν καὶ αὐτοί. Περιμένω τὸν Ἀραπάκην μὲ τὰ ζαχαρένια 'ς τὸ χέρι.

Ναί, *Τρικυμιώδης Μαλέα*, ἔλαβα ὑπ' ὄψιν τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν· μὴ ἀνησυχῆς. Γράψε μου γρήγορα ὅτι ἐντελῶς ἐθεραπεύθης ἀπὸ τὴν ἐμφλουέγζαν, καὶ σημείωσέ μου ποῖα φύλλα τοῦ 93 σοῦ λείπουν νὰ σοῦ τα στείλω.

Ἤσο τόσον καιρὸν ἀσθενής, *Ἑλικωνιὰς Παρθένος* κ' ἐγὼ δὲν εἶχα εἴδησιν; Δοξάζω τὸν Θεὸν πού σ' ἔκαμε καλά. Ὡς πρὸς τὰς ἐκθέσεις σου συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὸν γραπτὸν ἐκεῖνον φίλον σας· εἶμαι βεβαία ὅτι μέ τὸν καιρὸν θὰ μάθῃς νὰ χειρίζεσαι μὲ δεξιότητα τὸν κάλαμον. Καὶ ἄλλοτε σοὶ τὸ εἶπα. "Οσον δὲ περισσότερον καταγίνεσαι τώρα εἰς μελέτας τόσον ἀσφαλέστερον θὰ τὸ κατορθώσῃς.

Πολὺ χαίρω, *Ῥοδοδάκτυλος Ἠώς*, διότι σᾶς ἀρέσει τόσον πολὺ τὸ « Ἐν οἰκογενείᾳ». Περὶ τούτου ἤμην βεβαία καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐπροτίμησα ἀφέτος ἀπὸ κάθε ἄλλο μυθιστόρημα. Φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σοῦ που εἶνε καταμαγευμένος μὲ τὰς εἰκόνας μου.

Εὐτυχὴς εἶμαι, *Λευκὴ Βιολέττα*, διότι τόσην χαράν σοι προξενῶ. Σοῦ εὔχομαι ταχίστην πρόοδον εἰς τὰ Γαλλικά.

Ἐκ τῶν δύο ψευδώνυμων τοῦτο προτίμησον, *Ἄνδρια Παυτόπαι*. Χαιρετισέ μου τὸν νέον φίλον μου *Μιχαήλ*, διὰ τὴν σύστασιν τοῦ ὁποίου σ' εὐχαριστῶ.

Πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω γραμματάκι σου, *Ἐκηβόλε Ἀπόλλον*, καὶ καταχάρηκα τώρα πού μου ἔγραψες καὶ μὲ γράμματα μάλιστα ὀλιγότερον ψιλὰ ἀπὸ ἄλλοτε.

Ναί, *Ἑλλὴν Ἐδισσον*, ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου· δὲν εἶδες δά πού τὴν ἀνεδημοσίευσε καὶ ἡ « Ἀκρόπολις»;

Ἂν ἦτο ἄξιος δημοσιεύσεως ὁ στοιχειογριφός σου, φιλέ μου Σ. Π. *Δαμάσκε*, θὰ τὸν εἶχα δημοσιεύσῃ κιόλας. Προσπάθησε νὰ κάμῃς τίποτε καλλιτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις νὰ μου στείλῃς.

Καὶ θέλει ἐρώτημα· ὅτι σε ἀγαπῶ, *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*; Πολὺ μάλιστά σε ἀγαπῶ· φίλησέ μου γλυκὰ τὴν *Θρεψιὴν Νύκτα* καὶ τὸν *Κουκουκοῦ Πετεινοράκην*. Ἀφοῦ λαμβάνει μέρος ἡ ἀδελφή σου εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμὸν δὲν εἰμπορεῖς καὶ σὺ νὰ λάβῃς. Ἡ ἕκτη παράγραφος τῶν ὅρων τοῦ διαγωνισμοῦ τὸ ὁρίζει σαφῶς.

Εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν μ' ἐβύθισεν ἡ εἴδησίς σου, Πετρίτα, ὅτι ὁ κοινός μας φίλος *Ἀνδρεῖος Στρατιώτης* ἀσθενεῖ βαρέως ἐξ ἐλώδους πυρετοῦ. Ἡ Θεία Χάρις εὔχομαι νὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς πρὸς ἴασιν ταχείαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Μαρτίου)

31. Συλλαβόγριφος.

Ἐπίρρημα τὸ πρῶτόν μου, πτηνὸν τὸ δεύτερόν μου
Καὶ μέρος τι τοῦ σώματος εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου.

32. Δεξίγριφος.

Ἀρχαῖος εἶμαι ποιητὴς εὐκόλως δὲ θὰ μ' εὕρῃς,
Ὁδὸν εὐθεῖαν νὰ μου 'πῇς ἐὰν τυχὸν εἰξεύρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάξου τοῦ Φοίβου.

33. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι μέρος τι τοῦ πλοίου, εἶνε ὅμως δυνατόν,
ἂν προσθέσετ' ἕνα γράμμα, νὰ με κάμετε φυτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιτ-Τάκ.

34. Μωσαϊκόν.

Ὁ Εὔδοξος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Μίνως, ὁ Ἀπόλλων,
Ὁ Ἀλφειός, ὁ Ἑλικών, ὁ νομοθέτης Σόλων,
Σαὶ δίδουν τὰ συστατικὰ προθύμως καὶ ἤδέως
Νὰ σχηματίσῃς ὄνομα ἀρχαίου συγγραφέως.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου

35 Αἴνιγμα.

Ψυχρὸ νερὸ ἅμα χυθῇ
ψυχραίνει κάθε σῶμα·
παράξενο ὅμως, ἂν ῥιφθῇ
εἰς τὸ δικό μου πτῶμα,
θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ
τὰ μέλη μου τὰ ἀδρανῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαδόχου.

36. Πρόβλημα.

Δεκαπέντε ἄτομα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔφαγον ὁμοῦ καὶ ἐξώδευσαν 55 δραχμάς. Καὶ ἕκαστος μὲν τῶν ἀνδρῶν ἐξώδευσε 5 δραχμάς, ἑκάστη δὲ τῶν γυναικῶν 3 δραχμάς.

Πόσοι ἄνδρες ἦσαν καὶ πόσαι γυναῖκες;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

37. Κυβόλεξον.

Νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον οὕτινος μία λέξις νὰ εἶνε δέμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστείδου.

38. Τρίγωνον.

Νῆσος εἶνε τὸ πρῶτόν μου κειμένη 's τὸ Αἰγαῖον.
Τὸ δεύτερόν μου βασιλεὺς ἐκ τῶν πολὺ ἀρχαίων,
Τὸ τρίτον μου τὸ ἔχεις 'στὸ σῶμά σου ὡς μέλος.
Καὶ μία ἀνεννομία ὑπάρχει πρὸς τὸ τέλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

39—91. Ἀσσεῖα παρεράματα.

1. Ὁ γέρων τῶν Συρακουσῶν ἐπειράτευε.
2. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀλάου βροντᾷ ὡς ὁ κεραυνός.
3. Ὁ Θώμᾶς ἦτο ἀκόλαστος.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρέτου.

92. Παίγνιον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς

Ε Ι Α Π
Η Α Γ Σ Ο Ρ
Κ Α Π Ν
Υ Ε Σ Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

93-95. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Θυμοῦ κράτει, διότι πολλῶν δεινῶν συμφορῶν ἡ αἰτία ὑπῆρξε μηδαμινή.
2. Ἡ Τύρος οὖσα ὀχυρὰ ἀντέστη τοῦ Ἀλεξάνδρου.
3. Ὁ Ἕκτωρ ὅμοιος σχεδὸν κατὸ τὴν ἀνδρείαν ἦτο μὲ τὸν Ἀχιλλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανσόφου Ἀθηνᾶς

96—98. Μεταμορφώσεις.

1. Η *δακὴ* δι' 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *οἶνος*
2. Η *ἀρχὴ* διὰ 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *τέλος*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους

99-101. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ὕφος, Πάρος, λάλος, Ὄσσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιτ—Τάκ.

102—105. Μαγικὴ συλλαβή.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἅρπαξ, αἶξ, ἥσυχος, δέκα.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Α. Χριστοφίδου.

106. Δεκλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ, τὰ δὲ δεύτερα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

1, Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 3, Μουσικὸν ὄργανον. 4, Σύνδεσμος. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Τόπος χλοερός. 7, Περίφημος λυρικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

107. Συλλαβικὴ μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀρχαῖον ὅπλον. 3. Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ

108. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ο—ηω—α—εοα—ου—εου—ε—ω—εω—εαι—αι—ο—εο—ε—αυω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγός

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράκοπα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ τῶν κατοικημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.